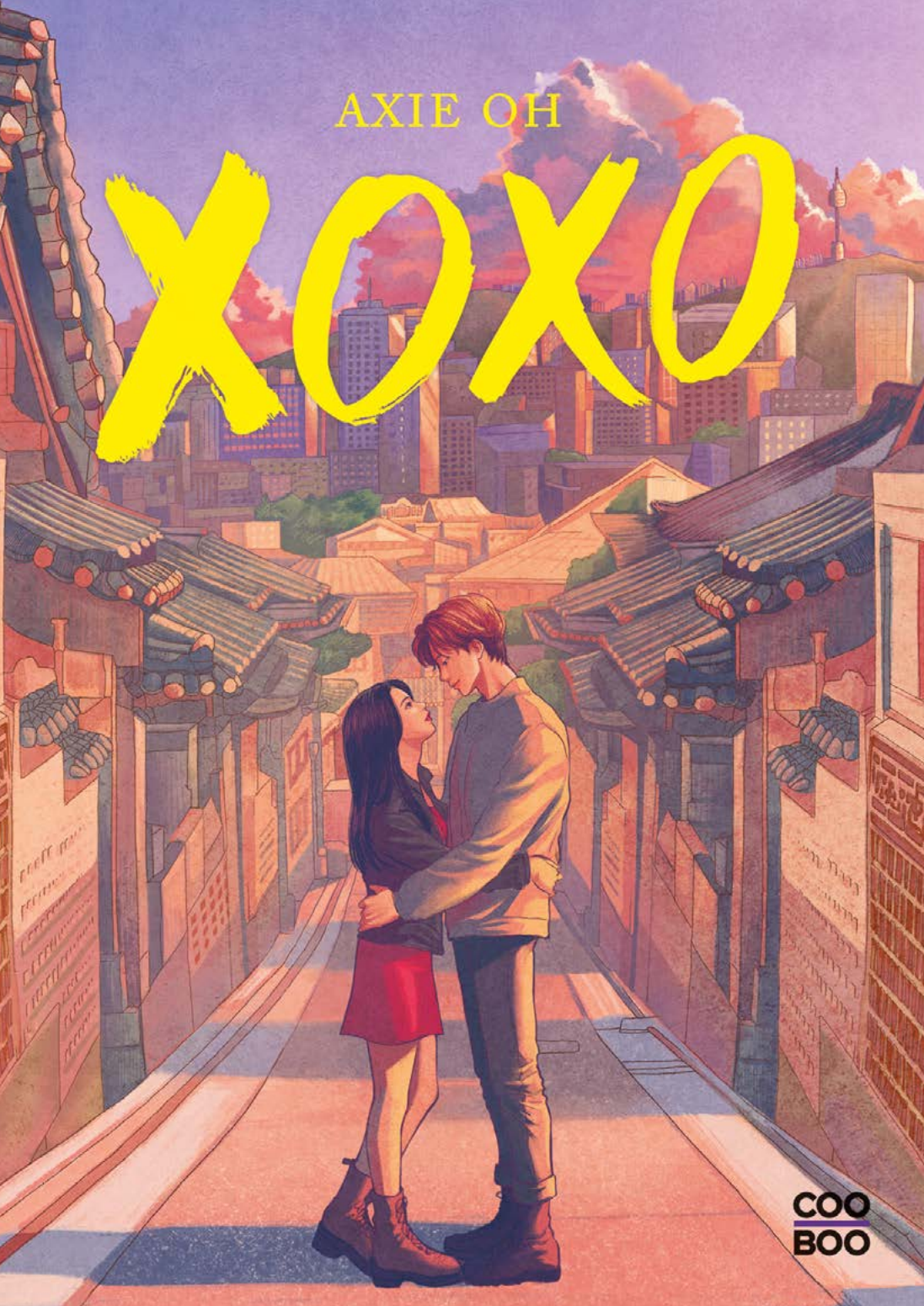

AXIE OH

XOXO

COO
BOO

XOXO

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Axie Oh

XOXO – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

XOXO

XOXO

AXIE OH

COO
BOO

Přeložila Veronika Trusová

XOXO

Copyright © 2021 by HarperCollins Publishers

All rights reserved. Published by arrangement with HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollins Publishers.

Translation © Veronika Trusová, 2022

Cover art © 2021 by Zipcy

ISBN tištěné verze 978-80-7661-499-4

ISBN e-knihy 978-80-7661-509-0 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-510-6 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-508-3 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

*Pro mou milovanou, chytrou
a talentovanou sestru Camille.*

Jedna

Karaoke u Jaye se nacházelo přímo v centru korejské čtvrti mezi stánkem s bubble tea a Sookiiným kadeřnickým salonem.

Dveře salonu se rozlétly, zrovna když jsem procházela okolo. „Jenny-ja!“ Ve dveřích stála Sookie Kim, majitelka salonu a kadeřnice, v jedné ruce držela igelitový pytlík a v druhé žehličku na vlasy. „To nás ani nepřijdeš pozdravit?“

„Dobrý den, paní Kim,“ kapitulovala jsem a pak jsem natáhla krk, abych identifikovala tři ženy ve středním věku, usazené pod vysoušeči vlasů a televizi, na které zrovna běželo nějaké romantické k-drama. „Dobrý den, paní Lim, paní Čang a paní Sutčiwon.“

„Ahoj, Jenny,“ ozvalo se jednohlasně a rychle mi zamávaly, načež svou pozornost obrátily zpět k obrazovce, na které se zrovna chystal typický polibek z k-dramatu. Muž naklonil hlavu k jedné straně, žena zase ke druhé, pak se dotkli rty a v téhle pozici vydrželi, než se kamera za zvuků dramatické hudby vzdálila.

Když se na obrazovce objevily závěrečné titulky, ženy se zhroutily zpět do křesel se zasněným povzdechem. Tedy aspoň dvě z nich.

„To je všechno?“ Paní Sutčiwan mrskla po televizi pantoflem.

„Tumáš.“ Paní Kim si jich vůbec nevěšimala a předala mi plastový pytlík, ve kterém jsem po bližším průzkumu poznala jídlo zabalené v tašce z obchodáku, zavázané na uzel. „Tohle je pro tebe a pro maminku.“

„Děkuju.“ Poposunula jsem si plátěnku na rameni a maličko se uklonila, když jsem od ní tašku vzala.

Paní Kim nesouhlasně mlaskla. „Tvoje matka tráví příliš mnoho času v práci. Měla by být víc doma a starat se o dceru.“

Byla jsem si skoro jistá, že mamka napracuje v kanceláři asi tak stejný počet hodin jako paní Kim ve svém kadeřnictví, ale pud sebezáchovy mi velel se k tomu nevyjadřovat. Raději jsem se dále tvářila jako slušné mladé děvče a zdvořile jsem se usmála. Zřejmě to fungovalo, protože výraz paní Kim změknl. „Maminka na tebe musí být jistě pyšná, Jenny. Taková dobrá studentka. A tak hezky hraješ na cello! Já své Eunice pořád říkám, že na kvalitní hudební školy přijmou jen ty nejlepší, ale copak si z toho něco děláš?“

„Sookie-šši!“ ozvala se jedna ze zákaznic.

„Běžím,“ křikla mezi dveřmi. Když zašla do salonu, zamířila jsem do vedlejších dveří.

Od sedmé třídy, kdy jsme se s Eunice začaly hlásit do stejných hudebních soutěží, nás paní Kim srovnávala. Když si vezmu, jakými komplimenty mě zasypává, je mi úplně nevolno při představě, co asi říká Eunice. Poslední dobou jsem ji neviděla na žádné ze soutěží. Nebyla ani na té sobotní, jejíž výsledky mi právě propalovaly díru v kapse. Kdyby si paní Kim přečetla, co o mně porotci napsali, zas tak by mě nevychvalovala.

Můj příchod do karaoke baru ohlásily zvonky nade dveřmi.

„Hned jsem tam!“ ozval se strýček Jay zpoza závěsu, který odděloval bar od kuchyně.

Zašla jsem za roh, odložila plátěnku a nacpala krabičky s jídlem od paní Kim mezi lahve sodžu v mini ledničce.

Bar koupil Jay spolu s tátou před sedmi lety, protože dlouhá léta snili, že budou vést karaoke.

Se strýčkem Jayem nejsme nijak pokrevně spříznění, ale s tátou byli jako bratři. Když taťka zemřel, Jay nabídnul mamce, že bych u něj mohla pracovat. Té se to nejdřív nezdálo, protože se bála, že by mi při brigádě nezbýval dostatek času na školu a zkoušky orchestru, ale Jay ji přesvědčil, že si domácí úkoly můžu dělat, když nebudeme mít zákaz-níky. Navíc jsem tady v podstatě vyrostla. Mám celou spoustu vzpomínek na to, jak se tatínek něčemu smál za barem s Jayem, zatímco míchal svůj nejnovější drink a jeho nealkoholickou verzi pro mě.

Celé roky jsem měla zakázáno se sem vracet – mamka se bála, že by to vyvolalo špatné vzpomínky –, ale zatím se mi tady líbilo a vracely se mi jen ty hezké okamžiky.

Vzala jsem na barový pult čisticí prostředek a pořádně ho utřela a pak udělala totéž se stoly. V hlavním sále nikdo nebyl, ale bylo zřejmé, že v několika soukromých místnostech jsou hosté.

„Ahoj, Jenny. Říkal jsem si, že to budeš nejspíš ty.“ Jay se vynořil ven, v ruce dva papírové talíře s jídlem, ze kterého se ještě kouřilo. „Dneska jsou tacos plněné pulgogi. Máš hlad?“

„Umírám hlady.“ Vyšplhala jsem se na barovou židli a Jay přede mě postavil talíř se dvěma tacos, která byla plněná grilovaným masem marinovaným v omáčce vlastní výroby, se salátem, rajčaty, sýrem a ze-lím kimčchi.

Zatímco jsem hltala jídlo, zapnul Netflix a začal procházet seznam dostupných filmů.

Byl to takový náš rituál. V baru takhle brzo odpoledne nikdy nebylo moc lidí, takže jsme se stihli najíst a něco si pustit. Obvykle nějakou asijskou gangsterku.

„Heleme se,“ zaradoval se strejda Jay, když narazil na jednu filmovou klasiku. *Muž odnikud*, nebo v originále *Adžoší*. Akční thriller o zahořklém bývalém policistovi, který se vydá zachránit unesenou mladou sousedku. Je to vlastně korejská verze *96 hodin*, ale lepší. Hraje tam totiž Won Bin. A s Won Binem je všechno lepší.

Jay zapnul titulky a pak jsme se cpali, sledovali film a komentovali fakt, že má Won Bin ve filmu představovat muže ve středním věku, když je mu *třicet tři let*. Když dovnitř vešli hosté, strýc ztlumil televizi a doprovodil je do jejich sálu. Já jsem zatím sledovala obrazovku, která mě měla upozornit, když někdo z hostů zmáčkne tlačítko, aby nás zavolal a mohl si u mě objednat jídlo, zatímco strýček připravoval nápoje.

Okolo deváté už byla dobrá polovina sálu plná a film skončil; místo něj se z reproduktorů valil k-pop. Jay každý měsíc najde na YouTube nový playlist stovky nejlepších klipů a pak je pouští na televizi. Sledovala jsem, jak skupinka dívek ve sladěných outfitech předvádí složitou synchronizovanou choreografii za zvuků chytlavé elektro-popové skladby.

Na rozdíl od spousty lidí u nás ve škole se mi nikdy nepodařilo přijít na chuť k-popu, nebo vlastně jakémukoli jinému popu. Můj playlist by vypadal asi takhle: Bach. Haydn. Yo-Yo Ma.

„Neměla jsi tenhle týden nějakou důležitou soutěž?“ Strejda za barem důkladně zkoumal sklenici a pak se ji jal sušit utěrkou.

Srdce se mi propadlo do žaludku. „V sobotu.“ Hořce jsem se na něj usmála. „Dneska ráno mi přišly výsledky.“

„Vážně?“ Zamračil se. „Jak jsi dopadla?“

„Vyhrála jsem.“

„Cože? Fakt? Gratuluju, holka!“ vystřelil pěst vítězně nad hlavu. „Moje neteř je šampionka,“ dodal směrem k páru u baru, který na něj udiveně zíral přes talíř s tacos.

„No, to jo...“ Přejela jsem prstem písmenka iniciál vyrytých do barového pultu, ohraničených srdíčkem.

„Co je?“ odložil skleničku i utěrku. „Něco tě trápí, to já poznám.“

„Dostala jsem od poroty hodnocení.“ Vytáhla jsem z kapsy papír, který někdo evidentně zmuchlal, pak narovnal a nakonec několikrát přeložil, a podala jsem mu ho. „Abych měla do další soutěže co zlepšovat.“

Zatímco si Jay dopis četl, přehrávala jsem si ho slovo od slova v hlavě.

Ačkoli je Jenny nesmírně talentovaná violoncellistka a má zvládnuté veškeré technické prvky, chybí jejímu výkonu jiskra, která by ji posunula od dokonalého výcviku k výjimečnosti.

Příští rok se budou stovky cellistů, jako jsem já, hlásit na nejlepší hudební školy v zemi. Abych se na nějakou dostala, nestačí být dokonalá. Musím být výjimečná.

Strýček Jay mi vrátil dopis. „Talentovaná a technicky dokonalá. To zní skvěle.“

Nacpala jsem dopis hluboko do kapsy. „Evidentně ti utekla ta část, kde mě nazvali bezduchým robotem.“

Zasmál se. „Jo, *tohle* mi rozhodně uniklo.“ Zřejmě ale tušil, v čem je problém, protože pokračoval. „Chápu, proč jsi zklamaná. Ale je to jen kritika. Tu slyšíš pořád.“

„Nejde o to, že to je *jen* kritika,“ snažila jsem se vysvětlit, proč jsem tak frustrovaná. „Jde o to, že to nemám jak zlepšit. Emoce se v hudbě vyjadřují výškou tónu a dynamikou. A ty ovládám skvěle.“

Jay po mně loupnul očima. „Řekli, že mi chybí jiskra!“

Povzdechl si a opřel se o bar. „Jde spíš o to, že jsi tu jiskru prostě ještě nenašla. Něco, co tě pohání, aby sis šla za svým. Jako když jsme se s tvým taťkou rozhodli otevřít si karaoke bar, i když nás spousta lidí varovala, že to jsou jen vyhozené peníze. Včetně tvojí mamky, ale její rodina nikdy neměla moc peněz, když byla malá, takže jí to nevyčítám. Věděli jsme, že to bude těžké a že se nám to možná nepodaří, ale chtěli jsme to aspoň zkusit, protože to byl náš sen.“

„Ale co to má co do činění s tím,“ řekla jsem pomalu, „jak udělat dojem při přijímacím řízení na hudební školu?“

„Fajn, zkusím ti to vysvětlit v jennyštině. Víš, jak jsme se dnes dívali na ten film? *Adžoší*. Won Binova postava tam má jednu slavnou hlášku. „Ti, kteří žijí zítřkem, by se měli obávat těch, kteří žijí dneškem.“ Víš, co tím myslel?“

„Ne,“ protáhla jsem, „ale ty mi to určitě povíš.“

„To, že lidé, kteří žijí zítřkem, nikdy neriskují. Příliš se bojí následků. Zatímco lidé, kteří žijí dneškem, nemají co ztratit, takže se rvou zuby nehty. Chci tím říct, že by ses možná mohla přestat tolik soustředit na svou budoucnost a na to, jestli se dostaneš na školu a co bude pak, a... začít trochu žít. Zažít nové věci, seznámit se s novými lidmi. Už teď můžeš mít život, jaký chceš, jen si to musíš zařídit, věř mi.“ Nad dveřmi cinkl zvonek, když přišel další zákazník.

„Dobrý den!“ zavolal Jay a nechal mě se dál dusit ve šťávě vlastních úvah, když obešel bar, aby příchozí přivítal.

Zvažovala jsem, že napíšu mamce, jenže jsem přesně věděla, co by mi řekla. Měla bych víc cvičit a třeba si naplánovat lekci navíc s Un-bi. A taky bych měla přestat poslouchat strejdu Jaye. Zatímco Jay rozprávěl o žití okamžikem a následování snů, mamka byla daleko praktičtější. Můžu mít úspěšnou kariéru jako cellistka, ale pouze pokud na sobě budu tvrdě makat a soustředit se.

Cokoli jiného je jen rozptýlení.

Jenže já už tak tvrdě pracovala – paní Kim a Eunice by to určitě potvrdily –, a *přesto* mě takhle zkritizovali.

Možná měl strejda Jay v něčem pravdu.

„Moc se tím netrap, zlato. Co kdybys šla domů, ať si odpočineš? Bo-mi dorazí každou chvíli.“ Bo-mi byla nevrlá studentka UCLA a obvykle měla noční směnu. „Jen ještě zkontroluj osmičku, než odejdeš. Vypršel jim čas, ale ještě tam jsou.“

Povzdychla jsem si. „Fajn.“ Sklouzla jsem ze stoličky a vlekla se chodbou k sálu. Konfrontace se zákaznicí byla moje nejméně oblíbená pracovní povinnost. Proč si prostě nemohli přečíst pravidla?

Ve většině karaoke barů ve Státech to funguje tak, že zákazníci platí až na konci večera, obvykle hodinovou sazbu, a sami si hlídají čas a kolik utratí. Strejda Jay ovšem vede karaoke tak, jak je to zvykem v Koreji, takže hosté zaplatí předem a v místnosti jim běží odpočítávání. Díky tomu se lidem nestává, že by zaplatili moc. Pokud chtějí zůstat déle, můžou si připlatit. Mamka vždycky říká, že Jay nemá cit pro podnikání.

Dveře sálu číslo osm byly zavřené a uvnitř bylo ticho. To ovšem dávalo smysl, pokud jim už vypršel čas. Zafukala jsem a otevřela.

Jednalo se o VIP sál, největší v našem baru, do kterého se vejde až dvacet osob.

Jenže teď v něm byl jen jeden člověk. Kluk, asi v mém věku, který seděl opřený v rohu a měl zavřené oči.

Pátrala jsem po dalších osobách, ale na dlouhém stole nebylo žádné jídlo ani pití, žádné stopy. Jestli si sál pronajal sám pro sebe, musí mít dost peněz. I jeho oblečení vypadalo draze. Z ramenou mu splývala hedvábná košile, dlouhé nohy obepínaly hladké černé kalhoty. Levou ruku měl v sádře, ale na pravém zápěstí se třpytily rolexky – a neměl náhodou *vytetovaný rukáv*?

Co za pubertáka má tetování přes celou paži?

Podívala jsem se mu do tváře a polekalo mě, že se na mě díval také. Čekala jsem, že něco řekne, ale dál mlčel. Odkáslala jsem si. „Vypršel vám čas. Pokud byste chtěl zůstat déle, je to padesát dolarů na hodinu. Jinak budete muset odejít.“

Vyznělo to drsněji, než jsem chtěla. Za mou mizernou náladu bez- tak mohla soutěžní porota.

Následující ticho jako by zesilovala světla, odrážející se od disko koule zavěšené pod stropem.

Možná nemluvil anglicky? Mohl to být Korejec. Žádný Američan by neměl takový styl.

Zkusila jsem to ještě jednou, tentokrát korejsky. „Šigan činasojo. Nagasejo.“ Doslova to znamená: „Čas vypršel. Odejděte.“ Ale použila jsem zdvořilé oslovení, tak to snad bylo v pořádku.

„Slyšel jsem vás napoprvé,“ odpověděl anglicky. Měl tichý a sametový hlas. Mluvil trochu s přízvukem, s takovou jakoby měkkou vlnkou kolem slov.

Z nějakého důvodu jsem ucítila, jak mi do tváří stoupá krev. „Tak proč jste nic neřekl?“

„Přemýšlel jsem, jestli se mám urazit.“

Ukázala jsem na zalamínovanou příručku, která obsahovala seznamy dostupných písniček. „Na přebalu najdete sepsaná pravidla. Stojí tam, že pokud si po patnácti minutách nezaplatíte za další čas, musíte odejít.“

Pokrčil rameny. „Došly peníze.“

Sklouzla jsem pohledem k jeho mokasínům značky Gucci. „O tom silně pochybuju.“

„Nejsou moje.“

Zamračila jsem se se. „Ukradl jste je?“

Zarazil se a pak pomalu odpověděl. „Dalo by se to tak říct.“

Lhal snad? To se mi moc nezdálo. Neviděla jsem ho přijít do baru, takže tady musel být aspoň dvě hodiny. Úplně sám. Proč by to dělal, pokud se ovšem nepotřeboval schovat? Možná to bylo tím, že jsem zrovna viděla *Adžošší*, ale můj mozek okamžitě došel k vlastnímu závěru.

Pořadila jsem k němu. Napodobil můj pohyb a odlepil se ode zdi.

„Potřebujete...“ ztišila jsem hlas. „Potřebujete pomoc?“ Ve filmech, na které se dívám, se lidé v našem věku nikdy neocitnou v gangu dobrovolně.

Pokrčil rameny. „Zrovna teď by mi bodlo padesát dolarů.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Myslím jako jestli máte potíže? S... nějakým gangem?“

Chvilí vypadal zaraženě, hleděl na mě vykulenýma očima. Pak mu moje otázka konečně došla a sklopil pohled. „Takže jste to uhodla.“

Horečně jsem přikývla. „Není vám víc než šestnáct, sedmnáct...“ pokračovala jsem. „Platí tady zákony, které chrání nezletilé osoby.“ Možná na něj něco mají, třeba vyhrožují jeho sourozenci nebo kamarádovi. „Jestli potřebujete pomoc, stačí si o ni říct.“

Chvíli bylo ticho a pak se opatrně zeptal: „Kdybych vás požádal, abyste mě zachránila, udělala byste to?“

Srdce mi poskočilo. „Pokusila bych se.“

Vzhlédl ke mně a mně se zadrhl dech v krku. Bylo skoro nespravedlivé, že by někdo mohl být tak... krásný. Měl dokonalou pleť. Tmavé oči, na pohled hebké vlasy a plné, rudé rty.

Sklopil hlavu a ramena se mu začala otřásat. Že by... brečel? Pošla jsem blíž, abych se přesvědčila...

Chechtal se. Dokonce se zdravou rukou plácnul do kolene.

Pitomec! A já si o něj dělala *starost*.

Vypochoďovala jsem ze dveří.

V přední místnosti strejda Jay zrovna připisoval hodinu navíc k jednomu ze sálů. Všimnul si, jak se tvářím, a povzdychl si. „Nechce se mu odejít, co? Neboj, postarám se o to.“

Chtěl vyjít zpoza barového pultu, ale já zvedla ruku, abych ho zarazila. „Počkej.“ V hlavě jsem zaslechla ozvěnu jeho předchozích slov. *Žij trošku*. „Zvládnou to.“

Dvě

Když jsem vešla do sálu, pořád ještě seděl v rohu. Možná mě mělo naštvat, že mě evidentně vůbec neposlechl, ale to už bylo jedno.

„Mám návrh,“ spustila jsem. „Přidám vám dvacet minut navíc.“

Povyτάhl obočí. „Jak štědré.“

„Nebude to zadarmo. Vyzývám vás na karaoke bitvu.“

Vrhl na mě prázdný pohled.

„Předvedu.“ Vklouzla jsem na místo naproti němu a popadla ovladač, na kterém jsem zmáčkla tlačítko „skóre“. „Teď program po konci písničky vyhodnotí náš výkon,“ vysvětlila jsem. „Jestli vyhraje, můžete tady zůstat další hodinu. Bez placení. Jestli vyhraju já, musíte odejít.“

Samu sebe jsem tím dost překvapila. Nikdy, ani za milion let by mě nenapadlo, že bych vyzvala úplně cizího člověka – a navíc pravděpodobně toho nejhezčího kluka, jakého jsem kdy viděla – k bitvě v karaoke. Ovšem po tom, co o mně napsala porota, jsem se sebou musela začít *něco* dělat.

Možná měl strejda Jay pravdu. Možná už bylo na čase, abych přestala dělat jen to, při čem se cítím pohodlně a dobře, a konečně se taky vrhla do života.

Okusovala jsem si ret, zatímco uvažoval nad mou nabídkou. Vlastně nemohl prohrát. Jestli nezaplatí, *musel* by stejně nakonec odejít. Takže buď to tak dopadne stejně, nebo získá hodinku navíc v relativním bezpečí a pohodlí klimatizovaného sálu.

Nakonec plácnul dlaní do seznamu písniček. „Tak fajn. Budu hrát. Ale možná budeš ošklivě překvapená, zpívám docela slušně.“

Z jeho úšklebku bylo zřejmé, že si už plánuje, jak si tady tu hodinku zdarma užije. Jenže netušil, že ačkoli rozhodně nemám dokonalý hlas, karaoke program hodnotí vystoupení podle toho, jak přesně trefíte notu, a to mně šlo skvěle.

Postrčil ke mně seznam.

„To nepotřebuju.“ Zvedla jsem ovladač, dala vyhledat jméno zpěvačky a vybrala jsem skladbu. Spustil instrumentální doprovod k „I Will Survive“ od Glorie Gaynor.

Postavila jsem se s mikrofonem v ruce a spustila jsem. Tuhle skladbu jsem si vybrala hlavně kvůli jejímu tempu. Člověk o sobě nestíhá pochybovat, když musí spěchat, aby se vůbec nadechl. Navíc se celkem hodilo, že se v ní zpívá „táhni ze dveří“ a „už tu nejsi vítán“.

Když skladba skončila, zhroutila jsem se na gauč. Na obrazovce naskočilo skóre. 95.

Ten kluk zdravou rukou pomalu zaplácal o stůl místo potlesku. „Tak tohle bylo... jiné.“

Lapala jsem po dechu a tváře mi hořely. „Už máme jenom osm minut. Dělej, vyber si písničku.“

Zvedla jsem oči a zjistila, že se na mě dívá. „Něco mi vyber.“

„Vážně?“ Popadla jsem seznam a podívala se na konec, kam přidáváme nejnovější písničky. „Budeš toho litovat.“ Nebylo tam moc

amerických novin, ale korejské skladby zabíraly dobré dvě stránky. Přečetla jsem jméno umělce nahlas: „XOXO? Co je to za název?“ Rozesmála jsem se.

Zamračil se. „Sedm minut.“

Takových možností. Cítila jsem se docela zlomyslně, při té moci, kterou mi svěřil. „Chtěl bys radši něco v angličtině, nebo v korejštině?“

„To je jedno.“

„No, tohle je korejské norebang karaoke, takže by se víc hodila korejská písnička. Jenže těch moc neznám.“

„Vážně? Ani třeba hymnu?“

Chystala jsem se odpovédět něco sarkastického, ale pak jsem zaváhala, protože se mi něco vybavilo.

„Jednu znám...“

„Jak se jmenuje?“

„To právě nevím.“ Zpaměti jsem se pokusila zabroukat melodii, ale bylo to už dlouho, co jsem ji slyšela naposled. „Promiň.“ Potřásla jsem hlavou a zastyděla se, že jsem to vůbec vytahovala.

„Kohe.“

Šokovaně jsem zamrkala. „Cože?“

„Zpověď. Tak se jmenuje. Je to dost slavný song.“

Zírala jsem na něj. Nemohla jsem uvěřit, že to poznal jen z pár tónů. „Byla to oblíbená píseň mého táty.“

„Taky,“ přikývl.

Zamračila jsem se. „Byla to tvoje oblíbená skladba?“

„Tátova.“

Na vteřinu se mezi námi rozhostilo ticho, když nám došlo, že oba mluvíme o otcích jako o někom, kdo už tady není.

Natáhl se pro ovladač a přepnul z anglické abecedy na korejskou, načež obratně našel, co hledal.

Sotva se spustila hudba, jako by ve mně všechno ztichlo. *Bylo to ono.* Poznala jsem melodii i typický zvuk kláves, a když začal zpívat, zapomněla jsem dýchat.

Dřív mi ten text vůbec nedocházel, ale teď mě obepnul jako hedvábí.

Zpíval o tom, jaké to je milovat někoho, když je celý svět proti vám.

Hlas neměl zdaleka dokonalý a občas to bylo trochu falešné, ale byla v něm jakási syrovost a zranitelnost, v každé větě a každém slově.

V hlavě se mi vynořila vzpomínka na to, jak jsem před pěti lety seděla v tureckém sedu na tátově nemocničním lůžku. Hráli jsme karty a tahle skladba hrála na pozadí. Smáli jsme se. Smáli jsme se tak moc, že nám tekly slzy, a vybavilo se mi, jak jsem si říkala: *Teď jsem tak šťastná, že nikdy nechci, aby to skončilo. Chci, aby to trvalo věčně.*

Jenže věčně netrvá nic.

Na obrazovce se objevilo skóre. 86.

Čas vypršel. Kluk se postavil a upravil si sádru. Instinktivně jsem se postavila proti němu.

„Díky,“ řekl váhavě. Trochu se uklonil a já taky, což by mělo být divné, ale nebylo.

Chtěla jsem mu říct, že to měl vyhrát, že by jeho zpěv hodnotila každá porota lépe než ten můj. Vždyť skutečný hudebník zvládne víc než jen zazpívat. Dokáže ve vás vyvolat emoce. A z toho, jak mě ještě bolela vzpomínka vyvolaná jeho zpěvem, bylo jasné, že on v sobě tu jiskru má. Chtěla jsem se ho zeptat, kde ji vzal a jak to mám udělat, abych ji našla taky.

Ale nic jsem neřekla a za ním na odchodu tiše zapadly dveře.

Tři

U baru už byla Bo-mi a zrovna si přes hlavu přetahovala mikinu s nápisem „UCLA“. „Nazdar, Jenny,“ pozdravila, když si mě všimla. „Jdeš domů?“ Nacpala mikinu a zbytek svých věcí za bar. „Nechod přes křižovatku mezi Olympijskou a Normandskou ulicí. Koná se tam nějaký korejský festival a je to tam úplně ucpané.“

Zpoza závěsu se zjevil Jay s talířem smažené rýže s kimčchi a volským okem.

Bo-mi ani nevzhlédla od pultu, když vytáhla mou plátěnku a uklidila svoji. „Šéfe...“ začala a podala mi tašku přes bar, „... mohla bych v neděli odejít dřív? Musím se učit na zkoušku z ekonomie.“

„Jasně, klidně. Nemám problém se přizpůsobit.“ Pak se podíval na mě. „Nezapomeň si vzít z ledničky ty zbytky.“

„Je to pangčchan, žádné zbytky,“ ohradila jsem se.

„Páni,“ povzdychla si Bo-mi, „kěz by mně někdo dával s sebou přílohy v krabičkách. Pořád jím jen ramen uvařený v rýžovaru.“

Já i Jay jsme na ni zírali. „Proč si ho prostě neuvaříš na plotně?“ zeptala jsem se.

Pokrčila rameny. „Když nemusím, radši nevycházím z pokoje.“

Strejda Jay jí podal ták s jídlem. „Tak to jsme poctěni, že jsi dorazila do práce.“

S úsměvem jsem zavrtěla hlavou a pak jsem z lednice vylovila pang-čchan od paní Kim. Zůstala jsem stát a přitiskla si tašku plnou plastových krabiček na hrud. Tohle by byla ideální chvíle se vypařit, ale já ji nevyužila. Bo-mi přepnula na monitoru playlisty – na svůj nejoblíbenější k-pop – a pak vyrazila odnést smaženou rýži hostům. U jednoho ze stolů u baru si čtyři vysokoškoláci přiřukli panáky na oslavu začínajícího víkendu.

Ucítila jsem, jak se mi sevřela hrud. Možná by Jay a Bo-mi přeci jen potřebovali pomoci. *Nemusela* jsem odejít. Zítra jsem sice potřebovala vstávat brzo na hodinu cella, ale možná bych mohla zůstat o něco déle.

„Ty jsi ještě tady, Jenny?“ Strýček Jay se objevil vedle mě a tentokrát nesl na tácu vydlabaný meloun naplněný směsí dužiny, sozu a limetkové šťávy. „Ujede ti autobus, jestli si nepospíšíš.“ Prošel za barem a přes rameno na mě ještě houkl: „Napiš mi, až dorazíš domů.“

Tak nic. Povzdechla jsem si, upravila jsem si ucho plátěnky a otevřela jsem vchodové dveře. Tvář mi zalil studený vzduch.

Bylo už skoro deset, ale venku bylo pořád vidět, protože ulici osvětlovaly neony jednotlivých podniků. Sookiino kadeřnictví už mělo zavřeno, ale v obchodě s bubble tea ještě postávala culíkatá prodavačka a sjížděla zprávy v telefonu. Na rohu bylo korejské barbecue, které praskalo ve švech, zatímco si vysokoškoláci a byznysmeni povídali nad sálajícími grily.

Všimla jsem si, že u chodníku už do autobusu nastupují lidé, a tak jsem si pospíšila na konec fronty. Zaplatila jsem a sunula se opatrně

uličkou i s taškou plnou jídla od paní Kim. Chytila jsem se tyče, když sebou autobus škubnul při rozjezdu, ale taška uhodila jednoho z cestujících, který seděl na samostatném sedadle.

„Promiňte,“ kuňkla jsem. Muž vzhlédnul.

To je on. Ten kluk z karaoke baru.

„Co tady děláš?“ plácla jsem. Odpověď byla očividná: jede autobusem. „Totiž, neříkal jsi náhodou, že nemáš peníze?“

Zamával jednosměrnou jízdenkou. „Co tady děláš ty? Jdeš z práce?“ Zarazil se a pak se na jeho dokonalých rtech objevil úšklebek.

„Nebo jsi mě sledovala?“

„Nesle...“ vyprskla jsem.

„Posadíte se?“ Na rameno mi zaťukala žena a ukázala na sedadlo za ním.

„Ehm, ne.“ Uhnula jsem, aby se mohla posadit, a teď jsem nad nimi jen trapně postávala. Otočila jsem se a zamířila na druhou stranu autobusu, tváře mě pálily studem.

Autobus zpomalil na Západní Osmé ulici a na zastávce nastoupila skupina vysokoškoláků a jedna postarší korejská babička, kterou si šlo podle šedých vlasů s trvalou snadno zařadit. Studentská banda zřejmě zrovna odcházela z baru, protože mluvili hlasitě a byli cítit smaženým kuřetem a pivem. Nebylo si kam sednout, takže se nacpali do uličky a v menších skupinkách klábosili, zatímco se přidržovali zábradlí. Do konverzace se zabrali natolik, že si ani nevšimli, že se kolem nich stařenka pokouší protáhnout.

Autobus se odlepil od obrubníku. Babička se zatvářila vyděšeně a ještě jednou se kolem nich pokusila projít. Vzhlédla, ale tyč na ni byla příliš vysoko. Autobus najel na kanál a ona se zakymácela.

„Pozor...“ vystřelila jsem kupředu.

Kluk z karaoke baru ji chytil za paži. „Halmoni,“ oslovil ji korejsky. Když se na něj podívala, trásly se jí rty. „Jste v pořádku?“ Přikývla, že ano. Dovedl ji k sedadlu u okna, kde ještě před chvílí seděl. „Prosím, posaďte se,“ ukázal na sedačku. Poslechla ho, poplácala ho po ruce a korejsky poděkovala.

Odvrátila jsem pohled. Málem spadla. Kdyby si jí nevšimnul a nepustil ji sednout, kdyby neměl pohotové reflexy, vážně by spadla.

Tyč napravo ode mě zavržala, jak se jí někdo chytil.

Zírala jsem ven oknem, zatímco autobus zabočil do objížďky kolem zahrazené ulice, v níž zářila světla trhovách stánků.

Kluk z karaoke se vedle mě přikrčil a vyhlédl z okna. „Co se to tam děje?“

Cítila jsem k němu jistou náklonnost po tom, co zachránil tu stařenku. „Každoroční korejský festival. Podle všeho kvůli tomu zavřeli některé ulice.“ Svraštil obočí a mně došlo, že zřejmě není z L.A. a nevzná se tady. „Kam míříš?“

„Nejsem si jistý.“

Zamračila jsem se. „Jak to myslíš?“

„No, jsem na útěku.“

Čekala jsem, že se zasměje, ale tvářil se dál vážně, a dokonce trochu smutně.

„Před gangstery?“

Pocítila jsem drobné zadostiučinění, když se usmál.

„Před...“ úsměv vyprchal. „Čhegimkam. Jak se to řekne anglicky?“

„Zodpovědnost.“ To slovo mělo hodně významů, hlavně v korejské kultuře. Mohlo zahrnovat cokoli od toho, že vynesete koš, až po to, že se

nebudete chovat tak, aby to rodině přineslo ostudu. Pozorovala jsem ho v odrazu v okně a přemýšlela, který z těch významů měl asi na mysli.

Přemýšlela jsem taky o chvíli, kdy jsem dnes večer poprvé vlezla do sálu, kde seděl. Tou dobou už tam musel být dobré dvě hodiny. A teď jel kamsi autobusem bez jasného cíle. Jedna moje část – velká část – chtěla vědět, před čím to utíká a proč má pocit, že utíkat musí. Ale jiná moje část si ještě dobře pamatovala, jaké to je, když před tím vším ve vašem nitru lze uniknout jen tak, že... utečete.

„Já si myslím,“ začala jsem, „že je důležité si najít čas jen pro sebe, i když má člověk nějakou zodpovědnost. Nemůžeš pomoci ostatním, dokud prvně nepomůžeš sobě.“

Bylo zvláštní radit někomu stejně starému jako já, ale i já jsem ta slova potřebovala slyšet. Naštěstí ho to neodradilo, zdálo se, že o tom, co jsem mu pověděla, přemítá. I jeho ústa vypadala zamyšleně. Sklopil ke mně oči a v jeho pohledu byla intenzita, která s mým srdcem dělala netušené věci.

„Těžko se mi něčemu takovému věří,“ prohlásil nakonec. Takhle zblízka jsem viděla hlubokou, teplou hnědou barvu jeho očí. „Ale rád bych.“

Někdo do něj zezadu vrazil, takže se zamračil a tiše zaklel. Popošel blíž ke mně a upravil si sádku. Kluk, který do něj vrazil – jeden z těch vysokoškoláků –, zrovna vtipkoval s kamarády.

„Hej,“ ozvala jsem se, protože mě rozzlobilo to drcnutí, ale i ta předchozí věc se starou paní, „nevidíte, že má zlomenou ruku? Dávejte pozor.“

Autobus dojel k zastávce na Olympijské. Otevřely se za námi dveře a několik cestujících vystoupilo. Student, který do něj vrazil, byl

evidentně opilý, a začal se zmateně rozhlížet, kdo na něj mluví. Pak se ušklíbnul. „Je to svobodná země.“

„Přesně tak,“ odpověděla jsem. „Máš veškeré právo se chovat slušně, nebo jako hovado.“

Následovalo ohromené ticho. Jeho obličej najednou nabral podivně rudou barvu. Kruciš.

S klukem z karaoke jsme na sebe pohlédli. Natáhl ke mně ruku. Nijak jsem se nerozmýšlela, popadla ho za ni a společně jsme vyskočili zavírajícími se dveřmi ven.

Čtyři

Ocitli jsme se přímo uprostřed oslav. Nad ulicí visel plakát, na které tučně stálo **Festival korejské kultury v L. A.** a pod tím o něco menším písmem *oslava kulturní diverzity s padesátiletou tradicí*. Obrubníky lemovaly stánky s tradičními korejskými pokrmy; rýžové koláčky ttokbokki plavaly v kotlích ponořené v pálivé paprikové omáčce, špízy z rybího eomuk byly přelité vývarem z ančoviček, zatímco o kousek dál stánky nabízely méně tradiční kuchyni, jako třeba grilované hřebenatky s mozzarellou a čedarem a smažené hotdogy v těstíčku.

Podívala jsem se dolů a zjistila, že se s klukem z karaoke baru pořád držíme za ruce, takže jsem ho rychle pustila.

„Promiň,“ prohlásila jsem a otočila se od něj ve snaze skrýt zrudlé tváře, „že jsem nás nechala vyhodit z autobusu.“ Teda, technicky vzato jsme vystoupili sami. Ale bylo to prašť jako uhoď.

Stejně mě to mrzelo. Možná si nebyl jistý, kam chce dojet, ale určitě ne pár bloků za Jayovo karaoke.

„Tady to náhodou nevypadá špatně,“ ozval se, když si prohlédl plakát.

„Chceš... si to tady projít?“ ukázala jsem neurčitě okolo. „Když už jsme tady.“

Podíval se na mě a mně se znovu hrudí rozlil ten zvláštní pocit.

„To by bylo fajn.“

Zamířili jsme do ulice lemované stánky s jídlem. Věděla jsem, že bych prostě mohla zamířit domů. Když jsem seděla v baru a v ruce žmoulala dopis s výsledky soutěže, pocítila jsem nutkání udělat *něco*, takže jsem jednala dost impulzivně. Ovšem vyzvat někoho na karaoke bitvu zřejmě nebude stačit. Když bych se na to podívala realisticky, měla bych spíš vyrazit domů a domluvit si lekci cella navíc, hezky časně zrána.

Jenže... mně se domů *nechtělo*.

Tohle byla větší zábava, než co jsem za dlouhou dobu zažila, a poddat se tomu na jeden večer mi přece neublíží.

„Jo a jmenuju se Jenny, mimochodem.“ Podala jsem mu ruku a on přijal.

„Já jsem...“ zarazil se. „Če-u.“

Chtěla jsem si z něj začít utahovat, že zapomněl i svoje jméno, když jsem v davu zahlédla povědomou tvář, jenže skoro okamžitě zmizela v jednom stánku.

„Jenny je i tvoje korejské jméno?“ zeptal se Če-u a pustil mou ruku.

„Ne, korejsky jsem Ču-jong.“

„Ču-jong.“ Pomalu si přeríkával jednotlivé slabiky. „Ču. Jong. Ču-jong-a.“

„Jasně, ale tak mi nikdo neříká.“ Bylo mi trochu vedro, takže jsem si vzala jeden z umělohmotných vějířů, které nabízeli, a začala se ovívat.

Zdálo se, že se festival skládá z kombinace stánků, ve kterých dělali reklamu různým podnikům, a těch, kde nabízeli jídlo. Minuli jsme

jeden, kde připravovali kuřecí špízy dakkočchi. Muž za grilem v obrovských rukavicích jednou rukou otáčel špízy a druhou je pak s pomocí mašlovačky potíral hustou omáčkou. Na závěr je ještě ožehnul flambovací pistolí, aby byly lehce připečené a křupavé. Sledovala jsem, jak se ke stánku přiblížily dvě dívky.

Stánkař neuvěřitelně koordinovanými pohyby jednou rukou převzal od děvčete dvacetidolarovku a vrátil jí drobné, zatímco druhou rukou přesunul špíz na talíř a podal ho její kamarádce.

„Tohle je jako být zpátky v Soulu,“ uchechtnul se Če-u.

Zasmála jsem se, ale pak jsem dodala: „Já v Koreji nikdy nebyla.“

„Vážně?“ vykulil na mě oči. „Nemáš tam rodinu nebo tak?“

„Babičku z mamčiny strany, ale nikdy jsem ji neviděla. Mají s mamkou dost napjatý vztah.“ Popravdě jsem o jejich vztahu nikdy moc nepřemýšlela, ani o tom, proč se s babičkou nevidám. Prarodiče z tatínkovy strany vydali za oboje prarodiče, o svátcích mi posílali dárky a na Nový rok peníze. Byli jedním z důvodů, proč mamka chtěla, abych se přihlásila na školu v New Yorku. Měla bych to blíž k nim domů v New Jersey.

Jestli měl Če-u pocit, že je zvláštní nevidat se s babičkou, byl dost zdvořilý, aby na to nic neřekl.

„Takže ty bydlíš v Koreji?“

„Jo, jsem z Pusanu, ale studuju v Soulu.“ Zarazil se. „Chodím na hudební školu.“

„Já to věděla!“ houkla jsem a on se zakřenil. „Že prý *docela slušně* zpíváš. Prosím tě.“

Cestou jsem si všimla, že jeho pozornost přitahují stánky s jídlem. Upozornila jsem ho na malý stan, ve kterém starší Korejka servírovala